בטומאה ישנה מאי שנא חלבין וביאת מקדש דמודו ליה דאם רצה יאמר מזיד הייתי טומאה ישנה נמי מתרץ דיבוריה דאם רצה יאמר לא עמדתי בטומאתי אלא טבלתי אמר רבינא לעולם בטומאה ישנה וכגון דאמרי ליה עדים אכלת קדשים בטומאת הגוף והוא אמר להון לא נטמאתי דהכא לא מתריץ דיבוריה דליכא למימר לא עמדתי בטומאה א] אבל טבלתי מאי אמר להון טבלתי ואכלתי כי אמר להון הכי איתכחש ליה דבוריה קמא מיהא בטומאת ב]מגעו אמר רב נחמן הלכה כר' יהודה אמר רב יוסף לא ג] אמרה אלא בינו לבין עצמו ולעצמו אמר ר"ל מודה ר"מ לחכמים שאם [א]אמרו לו שנים בעלת שפחה חרופה והוא אומר לא בעלתי מהימן דאי בעי אמר להון לא גמרתי ביאתי אמר רב ששת מודה ר"מ לחכמים [ב]בנזיר טמא שאמרו לו שנים נטמאת והוא אומר לא נטמאתי פטור דאי בעי אמר נשאלתי על נזירי אמר אביי מודה רבי מאיר לחכמים שאם אמרו לו שנים יודע אתה בעדות פלוני והוא אומר לא ידעתי פטור (א) דאי בעי אמר ד] לא נתכוונתי לעדות: אכל חלב וחלב בהעלם אחת [כו']: מתקיף לה ר' זירא אמאי אינו חייב אלא חטאת אחת והא ב' זיתי חלב אכל א"ל אביי העלמות ה] מחולקות והכא העלם אחד הוא דאיכא איכא דמקשי ליה הכי טעמא דהעלם אחת הא בשתי העלמות חייב שתים

התירו

אמאי שם חלב אחד הוא אמר ליה אביי העלמות ו] מחולקין: אכל חלב ודם פיגול ונותר חייב כו': ממין אחד חייב פשיטא א) אמר ריש לקיש משום בר תוטיני כגון שאכלו בשני תמחויין ואליבא דרבי יהושע דאמר תמחויין ז]מחולקין מהו דתימא כי אמר ר' יהושע לא שנא לקולא ולא שנא לחומרא קמ"ל דחייב אלמא לחומרא אמר לקולא לא אמר איכא דאמר ח] על סיפא משני מינין פטור פשיטא אמר ריש לקיש משום בר תוטיני כגון שאכלו בשני תמחויין ואליבא דר' יהושע דאמר תמחויין ט] מחולקין דמהו דתימא כי אמר ר' יהושע לחומרא אמר לקולא לא אמר קמ"ל מב' מינין פטור מאי מב' מינין ממין אחד הוא ואמאי קרי ליה ב' מינים משום י] דאכלו בב' תמחויין וקתני פטור אלמא ל"ש לקולא ול"ש לחומרא קאמר רבי יהושע מדסיפא מין אחד ושני תמחויין רישא מין אחד ותמחוי אחד פשיטא אמר רבינא כגון שהיתה לו ידיעה בינתיים ואליבא דרבן גמליאל [ג]דאמר אין ידיעה לחצי שיעור דתנן ג)הכותב שתי אותיות בשתי העלמות אחת שחרית ואחת ערבית ר"ג מחייב וחכמים [ג]פוטרין רבן גמליאל סבר אין ידיעה לחצי שיעור ורבנן סברי [ד]יש ידיעה לחצי שיעור: **מתני'** כמה ישהא יא] ד)באוכלין כאילו אוכל קליות דברי ר"מ וחכמים אומרים [ה]עד שישהא מתחלה ועד סוף כדי אכילת פרס יב] חייב [ו]אכל אוכלין טמאין [ז]ושתה משקין טמאין [ח]שתה רביעית יין ונכנס למקדש ושהה כדי אכילת פרס חייב ה)רבי יג] אליעזר אומר אם פסק בה או אם נתן בו מים כל שהוא פטור: **גמ'** איבעיא להו יד] ר"מ לחומרא קאמר או לקולא קאמר לחומרא קאמר והכי קתני כאילו אוכל קליות דאפילו כוליה יומא ואף על גב דמתחלה ועד סוף יותר מכדי אכילת פרס כיון דמשכיה אכילתיה מחייב ואמרו ליה רבנן דעד שישהא בכדי אכילת פרס הוא דחייב יותר מכדי אכילת פרס פטור טו] או דלמא לקולא קאמר טז] דהכי קתני כאילו אוכל קליות והוא דלא איפסיק ביני וביני אבל יז] דאיפסיק ביני וביני אע"ג דמתחלה ועד סוף בכדי אכילת פרס פטור ואמרו ליה רבנן כיון דמתחלה ועד סוף בכדי אכילת פרס הוא חייב ת"ש וחכמים אומרים עד שישהא יח] בכדי אכילת פרס מתחלה ועד סוף אי

קרבן היינו כשאין עדים מכחישין (ד) דאם אמר אכלתי חלב בשוגג והעדים מעידים שבאותו היום שאומר שאכל ובאותה שעה התרו בו או שמעידין שהיה שומן לא מחייב קרבן יב] (מטותיה) [מפומיה] ובעדים שאין פיו מכחישן חייב דאפילו בעד אחד חייב כדמשמע הכא ועוד אדרבה עדים חמירי טפי מפיו שהרי עדים מחייבין אותו אפילו פיו מכחישן דעד כאן לא פטרי רבנן רק מטעם מיגו אבל אי מכחיש להו בהדיא חייב קרבן ותו מאי משני ר' חייא כר"מ ס"ל אפילו כרבנן נמי שהרי מחייבין היכא דלא מתרץ דיבוריה יג]:

מדסיפא מין אחד ושני תמחויין כו'. אבל לעיל דאוקי רישא במין אחד ושני תמחויין לא דייק מכלל דסיפא משני מינין שני מינין ממש כגון חלב ודם דאיכא למימר תנא סיפא אגב רישא אבל רישא אגב סיפא לא יד] תנא: **דאמר** אין ידיעה לחצי שיעור. והא דקרי ליה העלם אחד לר"ג הוא דלא מחשב ידיעה לחצי שיעור ומכל מקום תני ליה לאשמועינן דאפילו בהעלם אחד משני מינין פטור: **מתחלה** ועד סוף כדי אכילת פרס. מהכא משמע דלתרי גווני איירי שיעור פרס חדא לענין הפסקה שאם הפסיק בין אכילה לאכילה כשיעור פרס אין מצטרף וחדא כדאמרי' בעלמא (פסחים דף מד.) שאם נתן כזית תרומה בשיעור פרס דחולין ואכלן שהוא חייב עליה: **אוכלין** טמאין כו'. אית ספרים דגרסי שקצים ובטמאים איירי וא"ת תיפוק ליה מכי נגע בהו טמא ויש לומר דתחב לו חבירו בבית הבליעה:

בטומאה ישנה יט] איכא מיגו אלא טעמא משום דאדם נאמן על עצמו הילכך היכא דאיכא קרבן כ] הכי אבל בטומאה גרידתא לא: **אמר רבינא לעולם.** טעמא משום מיגו בחלבין ובביאת מקדש איכא מיגו דלא נכנסתי שוגג אלא מזיד וגבי טומאה דלא מודו ליה משום דליכא מיגו ואע"ג דשייך ביה קרבן כא] ואיכא טומאה ישנה דלית בה מיגו כגון אמרו לו אכלת קדשים כב] כו' ו) : (ב) **לא אמר.** ר' יהודה שהוא נאמן וטהור אלא לאכול טהרות בינו ובין עצמו אבל לפני אחרים לא יאכל דלמא אתי לזלזולי בטהרות: **לעצמו.** נאמן לאכול טהרות שהוא נוגע דאדם נאמן על עצמו כג] אבל לאחרים לא יאכילם: **מודה ר"מ כו'.** כד] אבל מיגו דמתניתין לא אמר דנוח לו לשקר לומר לא אכלתי מעשות רשע ולומר מזיד היה: **נשאלתי.** לחכם על נדרי ובהיתר נטמאתי והכי קאמינא לא נטמאתי בעודי כה] בנדרי: **יודע אתה בעדות.** והוא השביעו ולא הודה וחייב כו] אתה קרבן שבועת העדות מיגו דמצי למיפטר נפשיה בהיתרא ולומר מאי לא ידעתי דקאמינא לא נתכוונתי להיות עד: **חלב וחלב.** שני זיתי חלב: ה"ג **העלמות מחלקין: ממין אחד חייב.** אסיפא דמתניתין קאי דקתני שני חצאי זיתים ממין אחד חייב פשיטא: **מהו דתימא כי אמר ר' יהושע.** לקמן בהאי פירקא ז) כז] (שני חצאי זיתים ממין אחד חייב) תמחויין מחלקין: **בין לקולא.** כגון אכל שני חצאי זיתים בשני תמחויין לא מצטרפין: **בין לחומרא.** דאם אכל שני זיתים בשני תמחויין בהעלם אחד חייב שתים קמ"ל ממין אחד חייב אפילו בשני תמחויין ולא פליג ר' יהושע: (ג) כח] **קמ"ל.** דלחומרא קאמר: ה"ג **משני מינין פטור פשיטא.** ומדסיפא דאין מצטרפין איירי במין אחד ושני תמחויין מכלל דרישא דקתני ממין אחד חייב דמצטרפין מין אחד ותמחוי אחד קאמר פשיטא: **אין ידיעה לחצי שיעור.** אכל חצי שיעור ונודע לא הויא ידיעה לחלק דאם חזר ואכל חצי שיעור מצטרפין: **הכותב שתי אותיות.** הויא מלאכה בשבת: **מתני' כמה ישהא האוכלן.** לשני חצאי זיתים דאמר מצטרפין: **כאילו אוכל קליות.** משערין אותן כאילו נתפררו לפירורין דקין כקליות ואוכלן אחת אחת וכשיעור אותה שהייה מצטרפים: **פרס.** מפרש בעירובין (דף פג:) ככר שהוא משלש לקב חציה לבית המנוגע. חצי ככר הוא פרס לשון פרוסה והוא ד' ביצים: **אכל אוכלין טמאין.** נפסל גופו מן התרומה אם אכל חצי פרס כדאמרינן בעירובין בפרק כילד משתתפין (שם) וחצי חציה לפסול את הגויה: **נכנס למקדש.** ארביעית יין קמהדר דמשום אוכלין טמאין לא מחייב אביאת מקדש: **ט)אם הפסיק בה.** כט] שלא שתה בבת אחת רביעית יין: **גמ' לחומרא.** כאילו אוכל קליות אחת אחת בסמוך זו לזו בההוא משערים שאם אכל כחצי זית והפסיק ולאחר ל] אותה שעה אכל חצי זית אחר אף אם שהה מתחלה ועד סוף יותר מכדי אכילת לא] פרס בסמוך זו לזו מצטרפין ואפילו הוי הכי שיעורא כולי יומא: **א"ד לקולא קאמר.** דהכא ס"ל כרבנן דבטפי מאכילת פרס לא מצטרף ולהכי מדמי לקליות דאם לא הפסיק בינתים אלא כאכילת קליות שדרכן לאוכלן זו סמוך לזו מצטרף ואם הפסיק לא מצטרף אפילו בכדי אכילת פרס:

עין משפט
נר מצוה

יא א מיי' פ"ט מהלכות שגגות הלכה ד:
יב ב מיי' פ"ט מהלכות נזירות הלכה יז:
יג ג מיי' פ"ו מהל' שגגות הלכה ח:
ד [מיי' שם]:
יד ה מיי' שם הל' א ופ"י מהל' תרומות הלכה ג:
טו ו מיי' פ"ד מהל' טומאת אוכלין הלכה א:
טז ז מיי' שם הלכה ב:
יז ח מיי' פ"א מה' ביאת מקדש הל' א:

מוסף רש"י

תוטיני. שם חכם (שבת עא.). **בשני תמחויין.** שני מיני תבשיל, אחד צלי ואחד שלוק (שם). **תמחויין מחלקין.** לאוכל שני זיתים בהעלם אחד בשני תמחויין לחייבו שתי חטאות (שם). **אחת שחרית ואחת ערבית.** כיון דהוו"ל שהות בינתים כדי לידע, הוה ליה כשתי העלמות (שבת קה.). **אין ידיעה לחצי שיעור.** ולא מהני ידיעה שבינתים לחלק שלא יצטרפו (לקמן טז:). **יש ידיעה לחצי שיעור.** לחלק כדי שלא יצטרף עמו חצי האחר (שבת קה.).

שיטה מקובצת

א] בטומאה אלא טבלתי תיבת אבל נמחק: ב] בטומאת מגע אמר רב נחמן אמר רב הלכה: ג] לא אמר ר' יהודה אלא: ד] לא נתכוונתי לעדות. והלשון תמוה דרוב עדיות לא בעו כוונה דאין צריך לומר אתם עדי אלא בהודאה אבל בכל שאר עדיות אם ראו הדבר אף בלא כוונת העדות יכולין להעיד וא"כ אמאי פטור כיון שראוי להעיד וצ"ע. הרא"ש ז"ל: א)דילמא ר"ל לא היו זכורים בשעה שהשביעם. גליון מהר"י: ה] העלמות מחלקין והכא: ו] העלמות מחלקין אות ו' ומתיבת אכל עד תיבת ממין נמחק: ז] תמחויין מחלקין מהו אות ו' נמחק: ח] דאמרי אסיפא משני תיבת על נמחק: ט] מחלקין דמהו אות ו' נמחק: י] משום דאכלה כעין שני מינין בב': יא] ישהא האוכלן כאילו: יב] פרס אכל [תיבת חייב נמחק] אכל אוכלין כו' חייב. לא קאי אאוכלין טמאין ואמשקין טמאין דהא לית בהו טומאה דאוריי' אלא אשתה רביעית יין לבד קאי ואינך משום דין דשהה בכדי אכילת פרס תנינהו הכא א"נ י"ל דחייב אכולהו קאי ומאי חייב דקתני מכות מרדות. תוס': יג] ר' אלעזר אומר אם הפסיק בה או אם נתן לתוכו מים: יד] עי' בחדושין: טו] או דילמא לקולא. לפרש"י היכא דבלא הפסיק הם שוים ר"מ ורבנן לפטור ביותר מכדי אכילת פרס ויש לפרש בע"א היכא דלא הפסיק אפילו כולי יומא מחייב בין לר' מאיר בין לרבנן ובהפסיק פליגי דלר"מ פטור אם הפסיק אפילו פורתא כיון דלא אכלו בלי הפסק כדרך אכילת קליות דדרך לאכלו בסמוך זו לזו. תוס': טז] קאמר והכי קתני אות ד' נמחק: יז] אבל אי פסיק ביני אות ד' נמחק: יח] שישהא מתחילה ועד סוף בכדי אכילת פרס: יט] דהא בטומאה ישנה נמי איכא: כ] קרבן אמרינן הכי: כא] דאיכא טומאה אות ו' נמחק: כב] קדשים כדפי' לפי' קמא: כג] עצמו ס"א אבל אם נגע בטהרות של אחרים אין להם להאמינו: כד] כו' דיש לו מיגו ולא משוי נפשיה רשיעא אמרינן דמה לו לשקר אבל: כה] בעודי בנזירות הס"ד: כו] וחייב בקרבן תיבת אתה נמחק: כז] תיבות שני חצאי זיתים ממין אחד חייב נמחק: [illegible]

מסורת הש"ס

א) [לעיל ד: שבת עא.], ב) [לקמן יז. שבת עא: קב. קה.], ג) שבת קה. (ולקמן טז:), ד) [נ"ל האוכלן כך איתא במשנה שבמשניות], ה) [יותר נראה דל"ל רבי אלעזר], ו) [ע"כ ל"א], ז) [דף טו:],

הגהות הב"ח

(א) גמ' דאי בעי אמר. נ"ב ועיין מסכת שבועות ריש ד' ל"ז: (ב) רש"י ד"ה אמר רבינא וכו' קדשים כו' הס"ד ואח"כ מ"ה לא אמרן לא אמר: (ג) ד"ה בין לחומרא וכו' ולא פליג רבי יהושע לקולא דלחומרא קאמר הס"ד: (ד) תום' ד"ה (בע"א) ומודים כו' מכחישין אותו דאם אמר וכו' לא מחייב קרבן ובעדים כשאין פיו מכחישן נמי חייב כל"ל ותיבת מטותיה נמחק:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אם הפסיק כו'. עיין יומא דף מח ע"א תוד"ה מדפסל:

רבינו גרשום

תחת כבש ודלי דלות כמה הוי חד מי"ו דדלות דפרידה היינו חצי רובע דינר וחצי רובע דינר יש בו כ"ד פרוטות א"כ חד משיתסר היינו פרוטה ופלגא ואמאי קתני עשירית האיפה בפרוטה: אמר רבינא כולה מילתא. בין דלות בין דלי דלות מיולדת יליף דמביא פרידה אחת [תחת] כבש ולא קתני חד משיתסר כדאמרת אלא חד מתלתין ותרין: והכי קאמר מדחס רחמנא על דלות למיהוי חד מן ל"ב בסלע. כדאמרן דהיינו כ"ד פרוטות חס נמי על דלי דלות למיהוי חד מן ל"ב בדלות דהיינו חד מי"ו דהיינו י"ב פרוטות ושיתסר מי"ב פרוטות היינו פרוטה נכי ריבעא: אי הכי. נמצא עשירית האיפה פרוטה נכי ריבעא: אין הכי נמי ובציר מפרוטה הוי והאי דקתני מיכן לעשירית האיפה בפרוטה דלאו אורח ארעא לאייתויי פחות מפרוטה למקדש: מה בין שפחה לבין כל העריות כו' לא בעונש שכל העריות או במיתת ב"ד או בכרת וכאן במלקות: וכל העריות בזכר דמחויב בין זכר בין נקבה והשפחה בנקבה ולא בזכר דאין חיוב בעבד: וחייב על כל ביאה וביאה. מה שאין כן בשפחה שמביא קרבן אחד על ביאות הרבה: א)תהא בקראי בהקראה כדתנן גדול שבדיינין מקרא בשעת מלקות אם לא תשמור לעשות והפלא ה' את מכותך: תהא בביקור. באומד היינו מלקות כדתנן אין אומדין אותו כו': בזמן שהאשה לוקה. שהיא גדולה והוא גדול האיש מביא קרבן: אין האשה לוקה. שהיא קטנה אין האיש מביא קרבן אע"פ שהוא גדול: מכדי עד הכא. או חופשה לא ניתן לה באיש קא משתעי אשר ישכב את אשה שכבת זרע נכתוב ברישא כו': הכי קאמר אם בביקורת תהיה. שהיא גדולה וכדרכה ומתכונת: והביא הוא את אשמו כשהיא בביקורת: ואימא הוא. לא לקי דמעטיה קרא בקורת תהיה היא ולא הוא: והביא את אשמו כתיב. ולא והביאה את אשמה: לעולם אינו חייב קרבן אלא על שפחה בעולה. שנתבעלה קודם לכן: חרופה כגון הריפות שנשתנו מתחלתן: אם תכתוש. שכבר נכתשת היא על ידי בעילה ונשתנית כהריפות: להוציא נשיהם. נכריות בימי עזרא: שפחות חרופות בעלו דחייבין עליה איל אשם: ר' [illegible]

היינו לשון קדושין כדאמר במסכת קידושין [illegible]

תוספות דאי בעי אמר לא נגמרתי ביאה. [illegible]

א) ע"כ שייך לדף י' ע"ב. [illegible] ד) ע"כ שייך לדף יא ע"א

א) נראה דצ"ל [illegible] העדות בשעה שהשביעם.